

Вовк О.В.,
аспірантка,
Дрогобицький державний
педагогічний університет
імені Івана Франка

Основні завдання української дитячої літератури (роздуми над проблемою)

В останні десятиліття світ дитинства як складний психосоціокультурний феномен перебуває в центрі уваги соціологів, психологів, етнографів, фольклористів. Сучасні діти можуть бути визнані носіями і творцями субкультури, яка виростає з надр національної традиції і становить певну стадію її розвитку.

Дитяча література є художньою педагогікою дитини. *“Дитинство – світ складний, драматичний, багатий духовним життям, відповідальний період, початок початків особистості індивіда. Істинні творчі відкриття дитячого письменника необхідні юному читачеві і не обмежуються віковим адресуванням твору. Вони перспективні і в майбутньому. Вони цікаві і для дорослих”* [10, 6].

Дитяча література – відкриття в малому космосі космосу великого життя. Вона не розвивається відірвано від літературного процесу. Основні тенденції, напрямки знаходять реалізацію як в літературі для дорослих, так і в дитячій літературі.

Специфікою дитячої літератури є те, що юні читачі, пропускаючи описи зовнішнього світу крізь свою чуттєву сферу, стають співпереживачами подій, що ці картини зворушують їх душу, викликають певні позитивні емоції, запрограмовані письменником. Соціологи, психологи, досліджуючи дитяче бачення світу, одержують результати, які часто співпадають з найновішими науковими досягненнями. Дитячий егоцентризм, відчуття головного, інтенціональність важливі у пізнавальному потенціалі. На подальший розвиток дитини реалії життя накладають свій відбиток, змінюють художність дитячого пізнання світу, його аналогічні парадокси формально об’єктивованим дорослим сприйняттям життя.

Поняття “дитяча література” виникає на перетині трьох уявлень – про дитячий твір (як результат цілеспрямованої діяльності письменника), дитяче читання (як взаємодія дитини з текстом твору – читання, слухання, перечитування, переказування, доповнення тощо.) та дитячу книгу (як канонізовану форму, фізичний спосіб існування твору). Емпірична фіксація, таким чином, стосується швидкої події читання, повсякденних ритуалів міжособистісної взаємодії і демонструє особливу стійкість відносно явної суперечності: дітям пропонується результат дорослої креативності і дорослого

вибору, але цей результат називається “дитяча література” [9, 21]. При цьому елементарне запитання “чи перестає твір бути дитячим, коли його читає дорослий?” створює дилему, примушуючи балансувати між двома крайнощами. Перша з них: так, дитяча література перестає бути дитячою, бо дорослий, читаючи з особистих чи професійних причин, ніколи не читає так, як дитина – безкорисливо, захоплено, повністю поринаючи у текст; дорослий завжди проектує на текст власні емоції, знання, установки. Вибір другої можливості – ні, дитяча література не перестає бути такою навіть у досвіді дорослого читача. Тобто при взаємодії з “дитячим текстом” відбувається свого роду перевтілення, ототожнення дорослого з читачем-дитиною, актуалізація пам’яті дитинства.

Метою даного дослідження є формування основних завдань української дитячої літератури, зокрема, вимог, які ставлять до дитячого читання проблеми сьогодення. Основне завдання статті – довести, що дитяча література – це важливий засіб навчання і виховання.

У всі часи література була тою домінантою, яка визначала ступінь цивілізованості суспільства. Кожен усвідомлює ту величезну роль, яку має книга у формуванні світогляду дитини. Тож нині виникла нагальна потреба переглянути ставлення до дитячої книги, оскільки вона є феноменом, який ніяк не можна уникнути чи обійти, досліджуючи культуру і духовність будь-якого народу. Отже, проблема відродження духовності в Україні не може вирішуватися без глибокого аналізу соціокультурних особливостей дитячої книги, оскільки діти – майбутнє держави. Дитяча книга як символ відродження української культури повинна стати орієнтиром у житті юного українця.

Судити про дитячу книгу треба не лише за її дидактичним змістом, а, в першу чергу, за силою її естетичного впливу на читача. Дитяча книга чинить величезний вплив на покоління та процеси, що відбуваються у сучасному житті.

Проблеми дитячого читання та підлітків, їхні потреби та запити, смаки та уподобання, мотиви звернення до книги аналізують у своїх працях Т.Долбенко, Л.Драплиук, М.Зніщенко, Т.Петелько, О.Прядко, Т.Пилипенко та інші.

У дитячому читанні дорослі вбачають, перш за все, засіб духовного, інтелектуального розвитку дитини, опосередкований спосіб ввести її у навколишній реальний світ, допомогти пізнати її закони. Дитяча книга повинна бути написана з урахуванням інтересів і захоплень дитини, її підвищеної емоційності і гостроти реакції на події, безпосередності сприймання навколишнього світу.

Книжка для дитини – це ще й постійне відкриття нового у доволі напруженому пізнавальному режимі. Інформація, яку видання несе дітям, особливо наймолодшим, потрапляє у напружений податливий ґрунт, викликає надзвичайно сильний відгук в їхніх душах і головах. Зв’язок, що виникає між книжкою і дитиною набагато глибший, різнобарвніший та емоційніший, ніж той, що виникає між книгою і дорослим читачем.

При моделюванні змісту і структури дитячої книжкової культури дорослі не завжди враховують потреби самого адресата. Головне протиріччя існує між дитячою літературою і дитячим читанням. В останні роки статус дитячого

читання суттєво змінився. Книга почала втрачати почесне місце “першого джерела інформації”, бути засобом отримання естетичної насолоди. Що читає сучасна молодь? Яку книгу вимагають вони від суспільства? І чи здатні ті, хто керує дитячим читанням, подивитися на книгу очима дитини? Ці питання актуальні як ніколи у період книжкового буму, що охопив український книжковий простір. У дітей ще не сформований смак і їм потрібні орієнтири у світі книг, оскільки на книжковому ринку так багато спокусливих, але пустих, яскравих і примітивних творів, що не несуть смислового навантаження. Тому кожне книжкове видання, призначене для юних читачів, повинно впливати на них не лише своїм змістом, легкістю викладу та виразністю мовностилістичної форми, а й цікавим ілюстративним матеріалом, кольором, незвичайною пластичною формою, матеріальною конструкцією. Для забезпечення цього складного комплексу різнорідних – текстових і нетекстових – чинників потрібні чималі зусилля з боку авторів творів дитячої літератури, видавців, поліграфістів (добре знання дитячої психології, потреб і прагнень сучасної дитини, справжній творчий підхід, нетрадиційне дизайнерське мислення, високоякісні технології) [9, 309].

Читання дітей значною мірою залежить від сімейного середовища. Дітям книги обирають батьки, посилаючись на прочитане у дитинстві.

Один із парадоксів нинішньої соціокультурної ситуації полягає в тому, що діти і дорослі по-різному розуміють, що таке справжня книга. Для дорослих головним у книзі є її здатність викликати сильні емоції, переживання, здатність до розмірковування; діти ж люблять твори зі щасливим кінцем, такий собі “happy-end” історії; із сильними і розумними героями, які б могли стати прикладом для наслідування.

Підлітків приваблюють також книжки з гострим сюжетом, цікавою фабулою, що є художньо вартісними. Це дає можливість у подальшому перейти до літератури, де гостроту перенесено у сферу моральних і соціальних конфліктів, а ще далі до здобутків філософського характеру. Саме так вибудовується система процесу розвитку навчання: від літератури більш цікавої до ніби менш цікавої, але глибшого змісту, колізії якого виходять із сфери світу дорослих [4, 33].

Пропагувати книгу, стимулювати дитину до читання, виховувати читача – першочергове завдання курсу літератури у школі. Та сучасна школа, на жаль, ледве встигає за вчорашнім днем дитячої й підліткової літератури. Педагоги і психологи зазначають, що інтерес до читання втрачається багатьма дітьми у 6-7 класі. В цей час відбувається переорієнтація на інші види мистецтва.

Зміст, естетика книг, серед яких обертається дитина(підліток), формує його смаки, робить його або справжнім читачем, або лише споживачем книжкової продукції. На жаль, все більша кількість підлітків не надають читанню у вільний час великого значення, потреба в книжці має ситуативний характер, а читання займає третє місце у структурі вільного часу. Підлітки вибирають книжки лише на допомогу вивченню шкільної програми: з літератури, історії, математики та інших дисциплін.

Діти ХХІ століття надають перевагу іншим джерелам здобування інформації – широкому розповсюдженню аудіовізуальних засобів масової комунікації – телебаченню, радіо, комп'ютерній техніці. Тож як стверджує всезнаюча статистика, інтерес до читання падає. Причина, здається, лише одна: бути читачем важко. Формування навичок кваліфікованого читача – це складне, але дуже важливе завдання. Один із секретів або ключів до розв'язання цієї проблеми – це зацікавлення книгою. Далі – від зацікавленості, здивування до захоплення художнім твором. Треба лобіювати інтереси письменників на всіх рівнях, використовувати будь-яку нагоду для пропаганди дитячої книги. “Рекламування” книги – найкращий засіб. Які ж аргументи здатні переконати дитину на користь читання книг?

1. У кожному творі є “родзинка”, “ключ”, який відкриває серце читача.
2. Книга стимулює фантазію і вчить нас мислити образами.
3. Книги розширюють обрії нашого світосприйняття.
4. Із книг ми дізнаємося про інші країни, про життя в них.
5. Книги захоплюють і розвивають.
6. Книги ставлять перед нами запитання, над якими варто замислитись.
7. Книги змушують нас замислитись над поняттями “добра і зла”.
8. Книги допомагають нам знайти самих себе і зрозуміти інших.
9. Книга об'єднує покоління.
10. З допомогою книги ми можемо прожити 1000 життів, залишаючись самими собою.
11. Дитяча книга відкриває нам шлях у велику літературу.
12. Дитяча книжка збагачує культуру країни [5, 64].

Та й телебачення, якщо його можливості використовувати розумно, може і повинно бути посередником між читачем і літературою. Після перегляду якогось фільму багато дітей звертаються до бібліотеки з проханням дати книжку, за якою фільм (або серіал) був знятий. Літературний твір може стати для юних читачів продовженням екранізованого – пояснення багатьох обставин сюжету і мотивів вчинків героїв.

Так, Державна дитяча бібліотека України для дітей використовує цілу систему ігор, пов'язаних з телебаченням. І хоча назви їх повторюють ті, що й на телебаченні, використовують ті ж правила гри, у читачів вони мають великий успіх. Наприклад, гра “Що?Де?Коли?” – для розширення ерудиції; гра “Вгадай книжку” допомагає в пропаганді літератури та розвиває інтелект дитини; гра “Бібліопошук” тощо [13, 119]. Таким чином, літературні ігри породжують у дітей дух змагань, прагнення прочитати якомога більше книжок і розповісти про них.

Для того, щоб традиційна дитяча книжка могла б розвиватися далі і гідно конкурувати з телебаченням, відео, комп'ютером, отже – взагалі мати перспективи, вона повинна позбавитися певних анахронізмів, натомість набути таких нових рис, які б допомогли їй стати органічною, невід'ємною, конче необхідною часткою життя сучасної дитини. Для цього необхідно шукати

шляхи виходу з кризи у галузі нової дитячої літератури, основними ознаками якої є дефіцит сучасних вітчизняних авторів і, як наслідок, сучасних творів для дітей.

То що ж хочуть читати сучасні діти? Якій літературі надають перевагу? Насамперед, варто відзначити жанрові переваги. Безперечне лідерство (30%) отримала пригодницька література, яка посідає чільне місце на вітчизняному книжковому ринку [1, 48]. Звернення дітей до цього жанру продиктоване потягом до незвіданого, бажанням поринути у нові світи. Закономірно, що література у стилі “фентезі” посідає дедалі міцніші позиції серед читацького загалу. Можливо, саме тому діти захоплюються дотичною до зазначеного жанру історичною прозою (16%) [1, 49].

Найбільше діти потребують книг, які допомагали б вирішувати їхні підліткові проблеми, розкривали сучасний світ дитини, привчали б до відповідальності та співчуття, де було б якомога більше “здорового корму для душі і розуму” [14, 38].

Специфіка дитячої літератури зумовлюється віковими особливостями читачів, адресується дітям певних вікових груп. У дискусіях про дитячу літературу майже прийнято відділяти твори для дошкільнят і учнів молодших класів від творів, що адресовані підліткам, а останні від книжок для юнацтва. Звісно, виходячи з психологічних особливостей учнів різного віку, сенс у такому поділі є. “*Дитина пізнає світ дивуючись, – писав В.О.Сухомлинський, – підліток – захоплюючись і обурюючись, юнак – утверджуючись і одухотворюючись*” [11, 450].

Сучасна педагогіка, виходячи з анатомо-фізіологічних і психологічних особливостей, розрізняє 4 вікові етапи у розвитку дітей: дошкільний (3 – 6 років), молодший шкільний (6 – 10 років), середній шкільний (від 10 – 11 до 14 – 15 років) і вік ранньої юності (15 – 18 років). Цей поділ умовний, тому і в дитячій літературі не завжди можна провести межі між віковими групами.

Література для дошкільників відрізняється за змістом і формою від літератури для інших вікових категорій. Вони (дошкільники) мають ще дуже елементарні уявлення про навколишній світ, черпаючи інформацію з розповідей батьків, вихователів дитячих садків, з кіно і телебачення, а також книжок, з яких дізнаються про багатогранність життя, про особливості тваринного світу, різноманітні явища природи.

У книгах для дітей є свої специфічні теми, сюжети, образи. Та переважно не вони є домінантами, що дозволяють адресувати книгу тій чи іншій віковій категорії. Основне – як розкривається сюжет, як будується образ, чи доступні вони сприйманню дитини. Те, що цікаво малюкові, підлітки читати не будуть. У цьому криється внутрішнє протиріччя і особлива складність дитячої літератури. Дитячий письменник повинен бути “ровесником” свого читача. “*Лихо тому дитячому письменникові, хто не вміє хоча б на деякий час розлучитися зі своєю дорослістю, вийти з неї, з її турбот та прикроців і перетворитися на тих, хто є його адресатом...*”, – писав Корній Чуковський [15, 408]. Сам процес написання дитячої книги потребує особливих зусиль. Діти не сприймають удаваної, несправжньої зацікавленості. Письменник,

вибудовуючи проблемно-тематичний ряд твору, події і конфлікти, повинен переконливо пов'язати їх із психологією того чи іншого віку, життєвим досвідом читача, при цьому не спрощуючи їх.

Книжка для дошкільного віку повинна мати цікавий, захоплюючий сюжет з динамічним розгортання подій, веселими сценками й колізіями. Зважаючи на те, що книжка для дітей дошкільного віку розрахована на запам'ятовування, вона неодмінно повинна бути добре, із смаком ілюстрована. Дитину приваблюють передусім малюнки, завдяки яким вона краще сприймає зміст. Саме тому серед книг для дітей-дошкільнят переважають книги-іграшки і книги-малюнки, де ілюстрації займають значно більше місця ніж текст. Діти цього віку особливо люблять віршовані казки і оповідання про природу, про різні історії з життя дорослих, твори найрізноманітніших жанрів, які б давали відповідь на "сто тисяч чому" [6, 17]. *"Казка, гра, фантазія, – стверджував видатний педагог В.О Сухомлинський, – це животворне джерело дитячого мислення, благородних почуттів і бажань"* [12, 153]. Казка насичена цінними для розвитку дитини психологічними моделями поведінки, життєвим досвідом. Перед кожною людиною, а особливо дитиною, стоїть завдання зрозуміти, оволодіти не лише зовнішнім світом, але й своїм внутрішнім. Казка і є елементом цього внутрішнього світу. Значення казки, на думку видатного педагога, полягало у таких її важливих особливостях:

- 1) Через казкові образи у свідомість дитини входить слово з його найтоншими відтінками.
- 2) Завдяки казці можна відновити в історичній ретроспекції певні шаблі людського мислення і мовлення.
- 3) Казка – це шлях до оволодіння дитиною абстрактного мислення.
- 4) Казка розвиває у дитини естетичні почуття. *"Завдяки казці дитина пізнає світ не тільки розумом, але й серцем"* [12, 153].
- 5) Казці належить певне значення в ідейному вихованні дитини.
- 6) Казка – вдячне і незамінне джерело виховання любові до Батьківщини, до рідної землі. *"Казка – це духовні багатства народної культури, пізнаючи які, дитина пізнає серцем рідний народ"* [12, 154].
- 7) Казка для дитини цілий світ, *"в якому дитина живе, бореться, протиставляє злу свою добру волю"* [12, 155].
- 8) Складання казки самою дитиною – правильний шлях до розвитку її мови, мислення, естетичних почуттів.
- 9) Казка – активна естетична творчість дитини, яка *"охоплює усі сфери духовного життя дитини – її розум, чуття, уявлення, волю"* [12, 158].

В.О. Сухомлинський, у своїх працях, неодноразово підкреслював важливість врахування індивідуальних особливостей кожного окремого вихованця, їх переживання, інтереси, можливості.

Даючи глибоку і всебічну характеристику "маленької людини", В.Сухомлинський наголошував, що у кожному віці існують головні специфічні риси, на які треба зважати.

Дитина молодшого шкільного віку відрізняється своєю емоційністю; вона мислить конкретно. Наприклад, слухаючи розповідь дорослих, дитина відчуває

себе учасником подій. Так, казки з яскравими сюжетами, виразними образами та реалістичним описом життєвих фактів глибоко закарбовуються у свідомість дитини. Казки, на цьому етапі, розкривають поняття добра і зла, вчать розуміти і оцінювати дійсність. Дитину переконали певний конкретний факт, а через нього – ідея. Дітей цього віку цікавлять дидактичні розповіді, що демонструють певний приклад для наслідування або почуття. Тому і створював Сухомлинський свої казки, оповідання та вірші про перемогу добра над злом. Але часом автор не робить ніяких висновків про те, що добре, а що погано в поведінці персонажів, закінчуючи дитячі питальними реченнями. Таким чином, він дає можливість дітям замислитись, поміркувати, самому зробити висновки. Вони збуджують фантазію – саме у цьому значимість таких нехитрих оповідань.

Книжка для дітей молодшого шкільного віку відзначається ширшою й складнішою тематикою. Особливістю літератури цієї вікової групи є органічне поєднання тексту і малюнка, де ілюстрації, як правило, кількісно переважають над словесним вираженням змісту. Коли вони органічно пов'язані з текстом, то ще більше посилюють образність викладу. Крім казок, діти цього віку охоче читають байки, вірші і оповідання, твори на історичні теми, пригодницькі книги.

Книги для підлітків (дітей середнього шкільного віку) та юнацтва відзначаються багатством тематики, жанровою різноманітністю. Підлітки в основному захоплюються науково-фантастичними творами, пригодницькою літературою; їх цікавлять теми дитинства й життя школи, твори на історичну тематику, художні біографії видатних діячів. Підлітків приваблюють цікаві подорожі, вольові герої. Героїка завжди захоплювала юних читачів. Це пояснюється особливістю їхньої психіки, прагненням до небуденного, до самоствердження і подвигів, бажанням прославитись. У художній літературі вони шукають взірць для наслідування, високого і яскравого ідеалу, бо саме у цьому віці дітям хочеться стати дорослими і виявити свої сили й свою особистість у самостійній діяльності. Образ героя відіграє вирішальну роль, адже він є носієм моралі, світогляду, допомагає читачеві визначитися у житті.

На думку деяких вчених, 14-річний підліток, як і дитина, хоче бачити світ красивим, але його розгубленість перед вибором стосунків зі світом не завжди активізує досягнення краси істинного “я”. Де знайти слова, які відкриють шлях досягнення нескінченої краси і гармонії світу? Підлітки усвідомлюють, що є добро і зло, що до кращого в самому собі треба прислуховуватися. Зміст читання відкривається в цьому випадку і як джерело переживань, і як шлях до самого себе. Великого значення набувають роздуми у процесі навчання [3, 23].

Завдання активно впливати на формування людської особистості діалектично пов'язане з вимогами доступності і захопливості. Бо першою умовою результативності виховного впливу на дитину є читабельність книги та її “цікавість”. Що ж входить у дитяче визначення – “цікава книжка”? По-перше, вона повинна бути зрозумілою, доступною. По-друге, мати якісь нові для дітей відомості – чи то з світу речей або явищ, чи з сфери думок і почуттів, тобто

повинна мати достатню для підтримки інтересу дозу інформації. І, по-третє, все це повинно бути подано в захоплюючій, динамічній, вигадливій формі [2, 122].

На жаль, інформація про соціально-психологічні відмінності між поколіннями, про вікові етапи дітей та молоді, головне для яких – потяг до самоствердження, самостійності, відстоювання своєї індивідуальності, залишається непоміченими, невикористаними як письменниками, так і літературною критикою. У літературознавстві спостерігається народження нових методологічних концепцій. У царині дитячої літератури нічого подібного не відбувається.

В Україні донині не створено спеціального видання для широкого кола читачів, літературознавців, педагогів, батьків, бібліотекарів про дитячу літературу, дитяче читання. Щорічний збірник літературно-критичний матеріал про дитячу літературу “Література.Діти.Час” припинив своє існування ще у 1990 році. Певна річ, є дитячі видавництва такі як “А-БА-БА-ҐА-ЛА-МА-ҐА”, “Веселка”, “Троно”, “Криниця”, “Три крапки” тощо, та вони орієнтовані на те, що продається.

Літературу для дітей можна порівняти з культурним перехрестям. Від того, який шлях, які орієнтири, який духовний супутник життя обере дитина, залежатиме не лише її особисте майбутнє, але й майбутнє нового світ. Тому, першочерговим завданням суспільства має стати відродження цього “духовного супутника” – книги.

Література

1. Балагура Т. Самостійний крок до дитини// Книжковий клуб. – 2003. – №1. – С.48-49.
2. Буженко Т. Плюс вимоги специфічні// Дніпро. – 1963. – №12. – С.122-124.
3. Долбенко Т. Проблеми вікових і психологічних особливостей підлітків-читачів у ХХ столітті у системі активізації їхньої пізнавальної діяльності// Вісник книжкової палати. – 2006. – №6. – С.21-24.
4. Долбенко Т. Розвиток художнього смаку та кола читання для розширення пізнавальної діяльності дітей// Вісник книжкової палати. – 2004. – №1. – С.32-35.
5. Камишанова Н. Як зацікавити учня книгою// Зарубіжна література в навчальних закладах. – 2004. – №2. – С.64.
6. Кіліченко Л., Лещенко П. Українська дитяча література. – К.: Вища школа, 1979. – С.17.
7. Новальська Т. Читання в Україні в новому столітті// Вісник книжкової палати. – 2002. – №12. – С.21-24.
8. Огар Е. Українська дитяча книжка: сучасний стан і перспективи //Діалог культур: Україна у світовому контексті: Мистецтво і освіта: Зб.наук. праць/ Упоряд. і відп. ред. С.О. Черепанова. – Львів: Каменяр, 1998. – Вип.3. – С.308-313.

9. Папуша О. Дитяча література як маргінес літературознавчої теорії: до проблеми конституювання об'єктів наукового дискурсу // Слово і Час. – 2004. – №12. – С.20-26.
- 10.Рогачев В. Проблемы становления и развития русской советской детской поэзии 20-х годов. – Свердловск., 1990. – С.6.
- 11.Сухомлинський В. Проблеми виховання всебічно розвиненої особистості. Вибрані твори в 5-ти т. Т.1. – К.: Рад школа, 1976. – С.403-478, С.450
- 12.Сухомлинський В. Серце віддаю дітям. – К.: Рад.школа,1972. – С.153-158.
- 13.Тубельская Г.Н. Роль игры в повышении эффективности руководства чтением подростков// Актуальные вопросы библиографической работы: Сборник 1989. – М.,1989. – С. 114-124.
- 14.Українська дитяча література. Хрестоматія критичних матеріалів/ Упорядкували Гуревич Ф.Х., Савченко В.С. – К., 1962. – С.13-39.
- 15.Чуковский К. От двух до пяти. Собр. соч.: В 2-ух том. – Москва, 1990. – Т.1 – С. 73-408.

Анотація

У статті автор намагалась окреслити проблеми розвитку української дитячої літератури на сучасному етапі. Особливу увагу було приділено вимогам, які повинні ставитись до створення дитячої книги, адже найбільше діти потребують книг, що допомагали б вирішувати їхні підліткові проблеми, розкривали сучасний світ дитини, привчали б до відповідальності та співчуття. Автор аналізує значення та вплив дитячих бібліотек та дитячих видавництв на формування читацького інтересу молодого покоління.

Summery

In the article the author tried to outline the problems of development of Ukrainian child's literature on a modern stage. The special attention was spared to the requirements which must behave to creation of child's book, in fact most children need books which would help to work out their juvenile problems, exposed the modern world of child, would train to responsibility and sympathy. An author analyses the value and influencing of children' libraries and child's publishing houses on forming of reader interest of the young generation.

Ключові слова: специфіка дитячої літератури, дитяча література, дитяча книга, дитяче читання, дитяча книжна культура, вікові особливості читачів.

Key words: specific of child's literature, child's book, child's reading, child's book culture, age-old features of readers.